

M.J. Koechlin

In Hem blijven, en Hij in ons

1 Johannes 4:13

De uitdrukking '*blijven*' (of: verblijven) vinden we vele malen bij Johannes en komt voortdurend in zijn eerste brief terug. '*Blijven*' spreekt ons van standvastigheid, bestendigheid, zekerheid, vrede en komt wel overeen met het onderwerp van de discipel, die Jezus liefhad.

Op aarde gaat alles voorbij: gedachten, gevoelens, vreugde, zelfs de dingen, die duurzaam en degelijk lijken in de ogen van mensen verdwijnen heel snel. Uit vrees voor een onbekende toekomst, klampen mensen zich vast aan iets, maar tevergeefs zoekt men steun buiten het Woord dat blijft en niet voorbijgaat. Gelukkig de jonge mensen in wie het Woord blijft (1 Joh. 2:14).

Niets wat *blijft*, is met de aarde verbonden. Dingen die niet gezien worden, zijn eeuwig. Daarom brengt Johannes ons in zijn eerste brief terug tot wat vanaf het begin was, het begin van het leven van Christus in ons. Christus is het levende en eeuwige Woord. Als we Christus zo kennen, hebben wij het eeuwige leven in ons blijvend.

De natuurlijke mens blijft in de dood, omdat zijn werken slecht zijn, zelfs wat goed lijkt in de ogen van mensen. Alleen de mens in Christus, die deelheeft aan de goddelijke natuur en uit Hem is geboren, Zijn leven bezit en de gave van de liefde van de Vader heeft ontvangen, kan in Hem blijven en de vruchten van Zijn leven openbaren (2 Petr. 1:4).

Zo'n mens in Christus kan onmogelijk de zonde doen, want het zaad van God blijft in Hem. Zijn hoogste goed is: gerechtigheid te doen, zoals Hij rechtvaardig is. En als

het gebeurt dat de gelovige toch zondigt en de oude natuur laat werken die in hem is, dan regelt Johannes die kwestie aan het eind van het eerste hoofdstuk om er daarna niet meer op terug te komen. Het ligt op onze weg niet alleen om te zeggen dat wij in Hem moeten blijven, maar om het te verwerkelijken.

Daarin ligt onze verantwoordelijkheid. Want in Hem blijven, is wandelen zoals Hij gewandeld heeft in volledige afhankelijkheid en in praktische heiligheid. Dat is onmogelijk voor onze natuurlijke krachten, die ons alleen van Hem kunnen verwijderen. Wij moeten aan Hem gehecht blijven en de ogen houden op ons Voorbeeld. Een voorbeeld van gerechtigheid en liefde. *'Zoals Hij'* is een uitdrukking die ook heel vaak terugkomt in de hele brief.

In Hem blijven houdt dus in: afhankelijkheid en praktische heiligheid in ons leven. Wij moeten die karaktertrekken openbaren. Maar bij de vermaning om in Hem te blijven, wordt de belofte gevoegd en vaak herhaald dat Hijzelf in ons zal blijven. Wij begrijpen toch wel dat dit niet kan, als wij de heiligheid niet in praktijk brengen? Want hoe zou de Heer kunnen wonen in onreine vaten?

Als wij in Hem blijven, zal het Hem behagen onze trouw te beantwoorden. Hijzelf geeft ons de verzekering ervan: *'Als iemand Mij liefheeft, zal hij Mijn woord bewaren, en Mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en woning bij hem maken'* (Joh. 14:23).

God heeft niet in Adam, ook niet in Abraham en zelfs niet in David gewoond. Want alleen de mens die het opstandingsleven bezit, is verzegeld met de Heilige Geest, en kan deze verheven en heerlijke genade genieten: de woning te zijn van God Zelf. Dat te verwerkelijken, is bij voorbaat genieten van het geluk dat ons deel zal zijn als wij in de hemel zullen zijn. Nu genieten wij dit voorrecht nog maar heel zwak, omdat wij met zwakheid omvngen zijn. Maar toch is het een gezegende werkelijkheid, dat een onderwerp van lof en aanbidding is. Moge God ons geven deze kostbare gemeenschap met Hem te genieten, opdat onze vreugde volkomen is.

Bron: Le Messager Evangélique 1960-259 ; Titel: Demeurer en Lui et Lui en nous.